

Nejdůležitější je rozhodnout se

Student 4. ročníku Všeobecného lékařství **Martin Vidlička** píše povídkovou reportáž o letošním dni otevřených dveří. Líčí v ní akci z pohledu absolventa, který vzpomíná, jak poprvé navštívil fakultu coby uchazeč...

Rok 2054. Vzduchem se šíjí dopravní plavidla. Náhle ostatní zvuky mžsta pěkííí siréna. Sanitka veze pacientku ve vřku asi osmnácti let po anafylaktickém šoku, který utrpřla ve školní jídelnř. Její otec, už klidný poté, co se dívka vzpamatovala po aplikaci adrenalinu, vyptává se lékaře: „Pane doktore, co vás vřbec vedlo k tomu, dát se na medicínu? To přece vřbec není legrace vidřt tohle třeba i přtkrát dennř...“

Doktor se zamyslel: „Poprvé jsem se podíval do motolské nemocnice v roce 2019. Vydali jsme se tam, i když jsme nevřdřli, jestli medicínu chceme studovat...“ A zařal vyprávřt.

***

„Tady je tak tři sta lidí!‘ prohlásil Pavel, mřj nejlepší kamarád, když jsme veřli do atria nemocnice. ‚Maximálnř dvř stř osmdesát,‘ namítl jsem. Cestu k posluchárnř lemovali studenti 2. lékařské fakulty, kteří s úsmřvem rozdávali brožury a letáky o studiu. Zadarmo! A když je nřco zadarmo, tak to bych byl pitomec, abych si to nevzal. Proto než jsme se probojovali k Velké posluchárnř, mřli jsme už papíř plně ruce.

„Mají to tady opravdu hezký! Ty prostory jsou mnohem lepší,

než měli včera na Trojce,“ konstatoval Pavel. Měl pravdu. Krásu Velké posluchárny jsme ale nemohli plně ocenit, protože byla plná odshora až dolů. Lidé seděli na zemi, na schodech, prostě všude, kde se dalo. Dole se už chystali řečníci. „Podívej!“ ukazují nenápadně na postavu sedící v jednom z křesel. „Ten má vousy jako Gandalf!“ Moje uštipavé poznámky ale velice rychle vystřídal údiv, když se Gandalf představil jako profesor Kodet a rozhovořil se o přijímacím řízení na 2. lékařskou fakultu. Ještě předtím ale mluvil pan doktor, a dokonce nám zahráli i trombonisti.

„Tak tady je to jiný level!“ řekl Pavel. Nevěděl jsem, jestli sarkasticky. Pár slov sdělil taky doktor pro vědu profesor Trka. Pavel, který se chtěl věnovat výzkumu, z něj byl uchvácen. Takže tu poznámku asi myslel upřímně.

Jako poslední promluvil jeden ze studentů. To mně osobně dalo nejvíc. Ukázal nám hodnou fotek, podle kterých jsem usoudil, že je to tu jedna party za druhou. „Podle Adama to vypadalo, že oni se tady snad ani nic neučí, jenom si užívají...“ říkám Pavlovi. „Tak to chceš! U mě mají vyhráno!“ odpověděl. Já jsem si ještě nebyl tak jistý. Ale v programu stále bylo spousta možností. Mohli jsme zůstat v posluchárně na přednášky, podívat se na workshopy o chirurgickém šití anebo si vyzkoušet atmosféru jednoho z oddělení. Velkým lákadlem byl virtuální pitevní stůl. Viděl jsem, jak davy šlely a tlačily se, aby se na něj mohly jít podívat. Proto jsme se radši rozhodli pro exkurzi na oddělení.

„Já zatím půjdu zkusit to šití. Pak mi řekneš, jaký to bylo,“

povídá Pavel při odchodu o patro níž. Nevěděl jsem, kde přesně se schází skupinka mířící na oddělení. Zeptal jsem se jednoho ze studentů, kteří se všude kolem otáčeli jako řišníci, hezky oblečení ve fakultním bílém. Podle cedulky se jmenoval Kuba.

„Ahoj, prosím tě, jak se dostanu na ta oddělení?“ Ani nevím jak, zapovídali jsme se o škole, dověděl jsem se mnoho o prvním ročníku, jeho se bát a z jeho naopak nemít strach. Je překně vidět, že lidé jsou tady komunikativní. Málem jsem proto nestihl svoji skupinku. Na místě stálo víc než deset studentů s cedulemi jednotlivých oddělení. Já jsem ale věděl, kam chci. Na Klinikou zobrazovacích metod. Jakmile jsem našel správné stanoviště, byl jsem překvapený. Téměř nikdo tady kromě mě nebyl. Zatímco okolní skupiny

řítaly v prřmřru asi patnřt řlenř, my jsme tady postřvali řtyři. Třm lřpe pro nřs!

Asi v jedenřt si nřs odvedl pan doktor Rořek na kliniku. Kdyby mř pak zase neodvedl zpřtky, jednoznařnř bych umřel hlady, ztracen v nekoneřnřm bludiřti motolskř nemocnice. Ukřzal nřm hodnř zajímavřch přřstrojř, a co bylo pro mř nejdřleřitřjř, jeho vystupovřnř bylo velmi přřjemnř. Na tom mnř osobnř hodnř zřleři. Kdyř chci nřkde studovat, mřli by tam břt fajn lidi.

Třsnř před dvanřctou jsme se s Pavlem seřli u metra. řTak

co, jakř to bylo?' ptřm se. Trvalo vřc neř deset minut, neř dovyprřvřl, jak skvřlř to bylo, jak dostal poprvř mořnost vyzkouřet si nejen klasickř řitř, ale i laparoskopii. Nakonec uvidřl i ten slavnř virtuřlnř pitevnr řtřl. Jen okouzlenř vydechl: řJe to prostř takovř cool řtřl...ř Oři mu zřřily jako hvřzdy.

Tou samou cestou, kterou jsme rřno přřjeli do nemocnice, odjřždřli jsme domř. Ale nebyli jsme stejnř. Nřco se zmřnilo. Předtřm jsme nevřdřli, co chceme, a teř jsme oba mřli jasnř cřl. 2. lřkařskou fakultu!"

***

řTak takhle nřjak to bylo. Aspoř v mřm pamřřovřm řipu se nachřzři tahle stopa. Pak uř jsme jenom slořili přřjřmařky a vystudovali. Pavel je teř neurochirurg a jř dřlřm na urgentu."

Přn v sanitce zesmutnřl: řTo je neskuteřnř, jak mřře jeden den zmřnit přřbřh celřho řivota. Jedno jedinř rozhodnutř. Moje dcera taky chtřla jřt na den otevřenřch dveřř, ale jř jř to rozmlouval. Teř je mi to lřto."

řNejde o to přřjřt na den otevřenřch dveřř. Mnř a Pavlovi to sice hodnř pomohlo, nejdřleřitřjř je ale rozhodnout se. Jestli vř, ře chce studovat na Druhř lřkařskř, nikdy nenř pozdř. I kdyř teř v březnu uř jo, přřhlřřku si mřře poslat jen do konce řnora!"

Fotografie: Michal Hladřk (2. LF) a Shutterstock

Dřle vřs mřře zajřmat: [videozřznam a fotografie ze dne otevřenřch dveřř](#) a [plakřty, kterř si přřpravili studenti pro informařnr střnky](#).

URL zdroje (upraveno 18. 2. 2019 - 14:51): <https://www.lf2.cuni.cz/fakulta/clanky/prohlaseni-nazory-eseje/nejdulezitejsi-je-rozhodnout-se>